

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Cidliny a soudkyň Mgr. Miloslavy Štorkové a JUDr. Aleny Svátkové ve věci

žalobce: **Erik O.**, narozený xxx
bytem xxx, Slovenská republika
zastoupený advokátkou JUDr. Štěpánkou Mikovou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup a nezákonné rozhodnutí v celkové výši 1 240 000 Kč, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. září 2017, č. j. 28C 51/2017-99,

takto:

- I. Rozšíření žaloby o úrok z prodlení ve výši 8,05% p. a. z částky 990 000 Kč od 7. 3. 2017 do zaplacení se **připouští**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. co do zamítnutí žaloby o zaplacení částky 250 000 Kč **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. co do zamítnutí žaloby o zaplacení částky 990 000 Kč, ve výroku II. o konstatování práva a ve výroku III. o nákladech řízení **zrušuje** a v tomto rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu s návrhem, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobci částku ve výši 1 240 000 Kč (výrok I.). Výrokem II. konstatoval, že v řízení vedeném Policií ČR, Obvodní ředitelství Policie Praha I SKPV, 3. oddělení hospodářské kriminality, sp. zn. ORI-17630-55/č. j. - 2010-001193-DŠ, současně vedeného pod sp. zn. KRPA – 43249/TČ-2013-001193-1-DŠ, došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Zároveň vyslovil, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10 200 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Štěpánky Mikové, advokátky (výrok III.).
2. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce se podanou žalobou ve znění jejího doplnění domáhal po žalované zaplacení jednak nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení ve výši 990 000 Kč a jednak nemajetkové újmy v důsledku nezákonně vydaného rozhodnutí ve výši 250 000 Kč. Tvrdil, že orgány činné v trestním řízení po několikátém postoupení věci, spojení věci a dalších nadbytečných a nesprávných procesních úkonech, věc žalobce, jakož i dalších poškozených, resp. oznamovatelů, odložily. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 12. 7. 2013, č. j. KRPA-43249/TČ-2013-001193-1-DŠ, podal žalobce spolu s ostatními k Obvodnímu státnímu zastupitelství námitky a stížnost, avšak ani zde nedošlo ke změně situace, naopak rozhodnutí bylo potvrzeno. Proto se někteří z účastníků trestního oznámení včetně žalobce obrátili na Ústavní soud, který rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/13, usnesení Policie ČR a usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013, č. j. 0 ZN 1423/2013-99, zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení s tím, že napadenými usneseními došlo k porušení práva stěžovatelů na účinné vyšetření vyplývající ze základních práv podle článku 8 odst. 1, článku 9 a článku 10 odst. 1 Listiny, jakož i článku 4 odst. 1 a 2 a článku 5 odst. 1 Úmluvy.
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě učinila nesporným, že u ní žalobce 11. 7. 2016 uplatnil nárok na přiměřené zadostiučinění v celkové výši 1 255 000 Kč z blíže nespecifikovaného a neurčitého titulu, kdy k výzvě ke specifikaci konkrétních odpovědnostních titulů niče nedoplnil. Poukázala taktéž na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/13, s tím, že toto rozhodnutí bylo právním zástupcům poškozených doručeno dne 11. 1. 2016. S ohledem na uvedené vznesla námitku promlčení nároku na nemajetkovou újmu, kdy nejpozději uvedeného dne 11. 1. 2016 poškození zjistili, že došlo k porušení práva v jejich sféře, a počala tak běžet promlčecí lhůta dle ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Podle jejího názoru pak nelze ze strany soudu přezkoumávat postup policejního orgánu v případě správnosti vedení trestního řízení a vydávání jednotlivých rozhodnutí ve věci. Toto může být ovlivněno pouze opravnými prostředky v rámci konkrétního trestního řízení.

4. Žalobce v podání ze dne 4. 7. 2017 upřesnil, že požaduje za průtahy v trestním řízení celkem částku ve výši 990 000 Kč, tj. 15 000 Kč za každý měsíc řízení, celkem za 66 měsíců. Za nezákonné rozhodnutí pak považoval usnesení Policie ČR ze dne 12. 7. 2013, č. j. KRPA-43249/TČ-2013-001193-DŠ a usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013, č. j. OZN 1423/2013-99, jež byla zrušena nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS3626/2013. Za nemajetkovou újmu způsobenou citovanými nezákonnými rozhodnutími požadoval částku ve výši 250 000 Kč.
5. Soud prvního stupně uvedl, že mezi účastníky řízení nebyla sporná skutečnost, že žalobce se se svým nárokem na nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu v souvislosti s řízením vedeným Policií České republiky, Obvodní ředitelství Policie Praha I., SKPV, Odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení hospodářské kriminality, sp. zn. KRPA-43249/TČ-2013 obrátil dne 11. 7. 2016 na žalovanou s požadovanou částkou v celkové výši 1 255 000 Kč. Žalovaná po projednání této žádosti dospěla k závěru, že žádost byla neurčitá a přistoupila k jejímu zamítnutí, což sdělila žalobci stanoviskem ze dne 1. 3. 2017. Dále nebyla sporná skutečnost, že usnesení Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha I., služby kriminální Policie a vyšetřování ze dne 12. 7. 2013 a usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013 byla zrušena ústavním nálezem ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/2013 a tato rozhodnutí tedy lze označit jako nezákonná.
6. Soud prvního stupně dále konstatoval, že posoudil předmětnou věc podle ust. § 5 písm. a), b), ust. §§ 7 odst. 1, 8, 32 odst. 3 a ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhal zaplacení jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč, která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonných rozhodnutí a odepráním práv oběti trestného činu a dále odškodnění nemajetkové újmy ve výši 990 000 Kč způsobené nepřiměřenou délkou vyšetřování. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu ust. § 14 odst. 1, 3 zák. č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl, proto věc mohla být projednána před soudem (ust. § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).
7. Po provedeném dokazování soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce svým podáním učiněným prostřednictvím zvoleného advokáta dne 29. 11. 2010 Policii České republiky, Obvodnímu ředitelství policie Praha I, služby kriminální policie a vyšetřování, 3. oddělení hospodářské kriminality k č. j. ORI-17630-18/ČJ-2010-001193-DŠ, oznámil skutečnosti, že byl spáchán trestný čin, kdy se připojil k trestním oznámením, které byly podány v měsících září až prosinec roku 2010 jinými osobami. V trestním oznámení uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 13 000 Kč představující nevyplacenou mzdu za vykonanou práci za jeden měsíc pro podezřelého. Trestní oznámení žalobce bylo usnesením Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 12. 7. 2013, č. j. KRPA-43249/TČ-2013-001193-DŠ, odloženo. Usnesením Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. 0 ZN 1423/2013-99, byla zamítnuta jako nedůvodná stížnost oznamovatelů mimo jiné i žalobce ohledně odložení věci podezření ze spáchání trestného činu podvodu podle ust. § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. z., spáchané formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 2 tr. z. Usnesení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 12. 7. 2013, č. j. KRPA-43249/TČ-2013-001193-1-DŠ, jakož i rozhodnutí Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013, č. j. 0 ZN 1423/2013-99, bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/13, s tím, že jsou nezákonnými rozhodnutími ve smyslu ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.

8. Ohledně právního posouzení se soud prvního stupně zabýval nejprve nárokem na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč z titulu existence nezákonného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce ve svých tvrzeních uvedl, že došlo k odepření práv žalobci jako oběti trestného činu ve smyslu zák. č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, z titulu nesprávného úředního postupu Policie ČR. Dle ustálené judikatury tento postup policie lze spojit pouze s rozhodnutím - odložením trestní věci, kdy tuto skutečnost rovněž ve svém vyjádření uvedl i Ústavní soud, když rozhodnutí Policie ČR jakož i Obvodního státního zastupitelství jím byla zrušena. V této souvislosti se soud prvního stupně zabýval nejprve námitkou promlčení vznesenou ze strany žalované. Konstatoval, že počátek běhu šestiměsíční subjektivní promlčecí lhůty se odvíjí od vědomosti poškozeného, že došlo k nemajetkové újmě, tedy, kdy se dozvěděl, že v jeho poměrech nastaly a projeví se nepříznivé důsledky nezákonného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nález Ústavního soudu byl žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, doručen dne 11. 1. 2016, od tohoto data plynula žalobci šestiměsíční lhůta daná ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Žalobce uplatnil u žalované předběžně svůj nárok dne 11. 7. 2016, následovalo v souladu s ust. § 35 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., stavění promlčecí lhůty po dobu šesti měsíců, do dne 11. 1. 2017, od tohoto dne pak běžel zbytek promlčecí lhůty, která uplynula dne 12. 1. 2017. Jestliže byla žaloba podána k soudu dne 7. 3. 2017, byla podána po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty, a proto ve vztahu k částce 250 000 Kč z nezákonného rozhodnutí je nárok promlčen.
9. Žalobcem uvedená argumentace, že žalovanou vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy, když uplatnění nároku u žalované bylo ztíženo komunikací žalobce, který je v zahraničí s jeho právním zástupcem a tím, že žalobce čekal na vyjádření žalované ke své žádosti o prodloužení lhůty, přičemž, tento se k prodloužení lhůty nevyjádřil, podle názoru soudu prvního stupně nemůže obstát. Je věcí právního zástupce a jeho klienta, jakou formu a frekvenci komunikace zvolí. Pokud se v komunikaci objeví problémy způsobené čímkoliv, nemůže tato skutečnost jít k tíži státu, tedy žalované. Nelze také žalované vyčítat, že nereagovala na žalobcem podanou žádost o prodloužení lhůty. I v takovém případě měl žalobce podat žalobu včas, aby zabránil promlčení svého nároku, tj. ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právě s ohledem na vzniklé komplikace, které žalobce popisoval v rámci předběžně uplatněného nároku. Podstatná pro žalobce v daném případě nemohla být reakce žalované na jeho žádost o prodloužení lhůty, nýbrž toliko zákonná promlčecí lhůta, od které měl své procesní úkony odvíjet.
10. Dále se soud prvního stupně zabýval náhradou nemajetkové újmy ve výši 990 000 Kč z tvrzeného titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení ve vztahu k vyšetřování trestního oznámení žalobce ze dne 29. 11. 2010. V tomto směru dospěl k závěru, že ke dni rozhodnutí soudu, tj. ke dni 27. 9. 2017, délka předmětného prověřování vzhledem k podání trestního oznámení žalobce dne 29. 11. 2010 je v délce šesti let a deseti měsíců. Z obsahu policejního spisu bylo zjištěno, že věc se nachází ve fázi prověřování trestního oznámení, v části byly zahájeny úkony trestního řízení. Uvedl dále, že délku řízení je nutné ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva hodnotit jako nepřiměřenou, pokud délka neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávaného případu a zároveň spočívá v příčinách vzniklých z působení samotného státu, v tomto případě orgánů činných v trestním řízení, nikoliv účastníků řízení. Evropský soud pro lidská práva pak ve svých rozhodnutích upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Lze tolerovat průtah v určité fázi řízení pouze však za předpokladu, že celková doba řízení není nepřiměřená. Při posuzování přiměřenosti délky řízení je nutno vzít v úvahu dvě složky práva na spravedlivý proces, totiž právo účastníka, aby jeho věc byla projednána a rozhodnuta v přiměřené době, a zároveň obecný požadavek, aby v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a byla zajištěna spravedlivá ochrana účastníků. Již z tohoto důvodu není možné vycházet z nějaké abstraktní, předem dané doby řízení, která by z pohledu ust. § 31a a popř. čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních

svobod (publikované ve Sbírce zákonů jako sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí, pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) mohla být pokládána za přiměřenou. Je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem individuálního případu (srov. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010).

11. Na základě provedení dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že posuzovaná věc po skutkové i právní stránce byla složitější a náročnější, s ohledem na větší počet osob poškozených, navíc osob ze zahraničí, což vedlo k vyšší náročnosti k zajištění jejich výsledků a případné součinnosti. V současnosti je věc vedena stále ve stádiu prověřování, o věci již rozhodovaly jak orgány policie, tak státní zastupitelství a Ústavní soud. Soud prvního stupně dále zdůraznil, že věc byla postupována téměř přes všechny stupně státních zastupitelství, kdy nyní má věc pod sebou jako dozorový orgán Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1. Věc byla rovněž rozdělena mezi různé útvary Policie ČR a místní oddělení Policie ČR v rámci obvodu Prahy, když všechny tyto skutečnosti měly vliv na délku prověřování ze strany orgánů činných v trestním řízení. Ústavní soud sám ve svém ústavním nálezu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/13, uvedl, že prověřování věci i v důsledku uvedeného nekonceptního přístupu orgánů moci výkonné trpělo značnými průtahy, jemuž neodpovídala dosavadní míra objasněnosti věci.
12. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud prvního stupně dovodil, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu na straně Policie ČR, a to k nepřiměřené délce prověřování skutečností ohledně trestního oznámení žalobce, jakož i dalších oznamovatelů. Z těchto důvodů uzavřel, že ve věci došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., a došlo tak k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. V důsledku porušení tohoto práva vznikla žalobci nemajetková újma, jejíž vznik se bez dalšího předpokládá. V této souvislosti se soud prvního stupně zabýval úvahou, v jaké formě a případně v jaké výši přiznat zadostiučinění nemajetkové újmy žalobci.
13. Soud prvního stupně předně předdeslal, že jediným reálným zájmem žalobce, jakožto osoby poškozené, je v tomto případě nárok na náhradu škody, představující žalobci nevyplacenou mzdu ze strany případných pachatelů trestného činu, o čemž svědčí to, že žalobce uplatnil svůj nárok na náhradu škody podle ust. § 43 odst. 3 tr. ř., která mu měla být způsobena podvodným jednáním podezřelých ve výši mzdy, kterou by získal, tj. ve výši 13 000 Kč. Jeho zájem je proto především majetkového charakteru, s čímž pak samozřejmě souvisí i význam předmětu řízení pro žalobce. S odkazem na četnou rozhodovací praxi Ústavní soud zaujal názor (srov. usnesení ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. II. ÚS 361/96) k otázce subjektivního práva poškozené osoby na trestním stíhání v podmínkách moderního státu, s odkazem na článek 39 a článek 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, že vymezení trestného činu, stíhání pachatele a jeho potrestání je věcí vztahu mezi státem a pachatelem trestného činu. Stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán a žádné základní právo poškozeného na satisfakci spočívající v trestním stíhání a následném odsouzení pachatelů trestného činu, jímž byla poškozenému způsobena škoda, neexistuje (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 2399/2014, ze dne 11. 6. 2015, sp. zn. III. ÚS 2444/2014 a ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. II. ÚS 1299/2014). Stíhání pachatele a jeho potrestání je výsadním nárokem státu, tedy věcí veřejnou, tak aby stát postihoval jednání, která jsou v rozporu se zákonem, tedy jednání trestná. Z toho plyne, že zakotvení práv poškozených do trestního řádu je nutné chápat jako „beneficium legis“ dané zákonodárcem. Nejde tedy o základní právo zaručené ústavním pořádkem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2997/2007, a ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 1719/2010). V tomto směru je proto nutné chápat, že i připojení se poškozeného s nárokem na náhradu škody do trestního řízení je určitým benefitem trestního řízení, které poškozenému umožňuje, aby se tak rychleji a za podpory trestních orgánů domohl svého nároku na náhradu škody. Poškozený by však měl svá práva

primárně uplatňovat v občanskoprávním řízení, jakožto každý jiný majetkově dotčený subjekt. Pokud poškozený uplatňuje svůj nárok na náhradu škody v rámci trestního řízení, je tímto jednáním do určité míry ve smyslu shora sděleného, zvýhodněn. Nadto je nutné podotknout, že dané řízení je ve fázi tzv. prověřování podle ust. § 158 - § 159b tr. ř. a není zde dosud ani dán trestně procesní vztah s konkrétním obviněným, který je nezbytným předpokladem toho, aby se poškozený vůbec domohl svých nároků v adhezním řízení dle ust. § 43 odst. 3 tr. ř. Není dosud dán ani vyšší stupeň pravděpodobnosti, že vůbec byl spáchán trestný čin, kterým by poškozenému mělo být ublíženo na zdraví, způsobena morální či jiná, zejména majetková újma ve smyslu ust. § 43 odst. 1, věta první tr. ř.

14. S ohledem na uvedené dospěl soud prvního stupně k závěru, že zmíněné skutečnosti značným způsobem snižují význam vedeného řízení pro žalobce jakožto případného poškozeného, byť žalobce se připojil k oznamovatelům trestné činnosti a pro dané řízení si zvolil právního zástupce, aby hájil jeho zájmy, neboť primárním zájmem žalobce v této věci je, aby došel nahrazení své škody, tedy toho, o co případně v důsledku trestné činnosti pachatele přišel. Navíc vzhledem k tomu, že věc je nadále ve stádiu prověřování, žalobce má stále možnost kompenzace náhrady škody v adhezním řízení a rovněž i možnost uplatnit svá práva jakožto osoba poškozená v rámci vedeného řízení.
15. Dovodil závěrem, že byť ve věci je dán odpovědnostní titul v podobě nepřiměřené délky vedeného řízení, jako přiměřené zadostiučinění za vznik nemajetkové újmy, která byla žalobci takto dlouhým vedeným řízením způsobena, je vhodné a postačující konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, právě s ohledem na snížený význam řízení pro žalobce, neboť věc je stále ve stádiu prověřování a nedošlo ještě k zahájení trestního stíhání a i v případě, že se tak stane, bude trestní řízení určitým benefitem pro poškozeného (žalobce), se všemi právy z tohoto postavení vyplývajícími. V této souvislosti soud prvního stupně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. 30Cdo 3412/2012, ze kterého se podává, „má-li poskytované odškodnění kompenzovat stav nejistoty, ve kterém byl poškozený nepřiměřeně dlouhým řízením udržován a újmě spojené s touto nejistotou, musí forma a případná výše odškodnění především odpovídat významu předmětu řízení pro poškozeného“. Za těchto okolností zamítl žalobu o zaplacení 1 240 000 Kč, když současně konstatoval v konkretizovaném řízení porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě.
16. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. podle úspěchu ve věci.
17. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, které směřovalo do výroku I. o věci samé a do výroku III. o nákladech řízení. Žalobce vytýkal soudu prvního stupně, že na základě provedených důkazů došel k nesprávným skutkovým zjištěním, a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Namítal, že se domáhal nejen náhrady újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení, ale spočívajícího i ve vadách při tomto řízení. Zdůraznil, že dle jeho názoru je nesprávné posouzení významu řízení pro jeho osobu, odvíjející se od míry úspěchu ve věci. Považoval za nedostatečné hodnocení, že by výše způsobené škody v podobě nevyplacené mzdy měla svědčit o nízkém významu řízení. Pokud soud prvního stupně hodnotil význam předmětu řízení jen v rovině možné náhrady škody v rámci adhezního řízení, opomněl, že dle ust. § 43 odst. 3 tr. ř. se v adhezním řízení lze domáhat náhrady majetkové újmy a nemajetkové újmy v penězích nebo vydání bezdůvodného obohacení, přičemž majetková škoda je pojem širší než pojem škoda ve smyslu občanského zákoníku. Uvedl dále, že by se v rámci adhezního řízení domáhal náhrady veškeré škody a újmy, která mu byla způsobena. K náhradě škody za ušlou mzdu by tak soud měl připočítat též zákonný úrok z prodlení, na který byl měl jakožto poškozený nárok. Dále by mu

náležela náhrada nákladů právního zastoupení. Zdůraznil, že se stal obětí trestného činu obchodování s lidmi. Namísto domluvených pracovních a mzdových podmínek jej však čekaly nelidské pracovní podmínky, urážlivé chování ze strany zaměstnavatele. Po odvedené práci mu slíbená mzda nebyla vyplacena, nebyla mu hrazena ani slíbená strava, jednáním pachatelů trestné činnosti mu bylo způsobeno psychické trauma, které se odrazilo v jeho dalším životě. Význam předmětu řízení, jak dále poukázal, je pouze jedním z kritérií, na jejichž základě se posuzuje výše případného zadostiučinění. Soud prvního stupně podle jeho názoru zcela ignoroval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 3626/13, které v odvolání následně podrobně citoval. Poukázal, že k náročnosti přispěl samotný postup orgánů činných v trestním řízení, když nelogicky rozštěpil vyšetřování mezi pět policejních útvarů. Tímto rozštěpením došlo k tomu, že dílčí útoky podezřelých nebyly vyšetřeny komplexně a docházelo jen k dalším zbytečným průtahům a bylo zamezeno řádnému vyšetření věci. Kritérium postupu příslušných orgánů soud prvního stupně nehodnotil vůbec, ač tento postup zásadním způsobem ovlivnil a přispěl k tomu, že došlo k porušení práva na efektivní vyšetřování jeho podnětu. Dovožoval, že nemajetková újma způsobená nesprávným úředním postupem ve smyslu ust. § 13 odst. 1 věta třetí zák. č. 82/1998 Sb., (tj. nepřiměřenou délkou řízení) se dle konstantní judikatury dovolacího soudu, reflektující v tomto směru ustálenou rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva, odškodňuje v zásadě v penězích, primární je tedy peněžní odškodnění, eventualitou je konstatování porušení práva. Navrhoval, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobě se vyhovuje v plném rozsahu a žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

18. Rozsudek soudu prvního stupně napadla včasným odvoláním i žalovaná, které směřovalo proti výroku II. o věci samé a výroku III. o nákladech řízení. Vytýkala soudu prvního stupně nesprávné posouzení formy přiznaného zadostiučinění vzhledem k postavení žalobce v posuzovaném trestním řízení. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že bylo prokázáno, že řízení ve vztahu k žalobci trvalo od 17. 3. 2011, kdy žalobce podal oznámení o skutečnostech nasvědčujících, že byl spáchán trestný čin. Poté, co rekapitulovala závěry soudu prvního stupně, namítala nesprávné posouzení existence odpovědnostního titulu právě vzhledem k postavení žalobce v předmětném řízení. Zdůraznila, že stát svými orgány rozhoduje podle pravidel trestního řízení o tom, zda byl trestný čin spáchán, a žádné základní právo poškozeného na satisfakci, spočívající v trestním stíhání a následném odsouzení pachatele trestného činu, jímž byla poškozenému způsobena škoda, neexistuje. Podle jejího názoru tak odpovědnostní titul vůči žalobci v této fázi trestního řízení není dán. Ve vztahu k osobě žalobce je tak třeba se zaměřit pouze na fázi adhezního řízení. Poukázala, že nejistota žalobce ohledně výsledku řízení mohla logicky souviset pouze s tím, jak a kdy právě o jeho nároku na náhradu škody uplatněném v rámci adhezního řízení bude rozhodnuto, nikoliv s tím, zda bude dosaženo odsouzení obžalovaných. Poškozenému, který se dožaduje nároku na náhradu škody v adhezním řízení a nárok splňuje vyžadované podmínky (je učiněn včas, vůči konkrétní osobě, osobou oprávněnou – poškozeným nebo jeho zmocněncem, zákonným zástupcem nebo opatrovníkem a ve formě, která nevyvolává pochybnost, že poškozený uplatňuje náhradu škody, a jsou-li z návrhu patrné důvody a výše uplatňovaného nároku – konkrétní částka) může soud v odsuzujícím rozsudku přiznat nárok na náhradu škody. Předmětné řízení je odlišné od jiných adhezních řízení, spojených s probíhajícími trestními řízeními, v tom, že zde dosud nebylo ani zahájeno trestní stíhání vůči konkrétním obviněným, proto zde nelze dosud řádně uplatňovat náhradu škody vůči konkrétní osobě. Adhezní řízení začíná až zjištěním výše škody a uplatněním vůči konkrétnímu subjektu a dále přihláškou s náhradou škody v konkrétním trestním řízení. Žalobce si je vědom, vůči které osobě by měl uplatňovat náhradu škody spočívající v nezaplacení mzdy. Nic mu tedy nebrání se nároku z pracovněprávního vztahu domáhat v občanskoprávním či jiném řízení. Podle jejího názoru se žalobce dosud nestal účastníkem trestního řízení, který by uplatnil řádně škodu v adhezním řízení, a tedy žalobci žádná nemajetková újma nemohla v předmětném trestním řízení doposud

vzniknout. Navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil ve výroku I. tak, že žaloba se zamítá a znovu rozhodl o nákladech řízení.

19. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu podaných odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a, ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k následujícím závěrům.
20. Předně je třeba uvést, že odvolací soud připustil rozšíření žaloby ve smyslu ust. §§ 211, 95 odst. 1 o. s. ř., když nárok na zaplacení zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05% p. a. z částky 990 000 Kč od 7. 3. 2017 do zaplacení, neshledal jako nárok nový, ale pouze akcesorický v podobě zákonného příslušenství (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 26Cdo 2890/2012, a ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. 26Cdo 683/2004).
21. Podle ust. § 1 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
22. Podle ust. § 5 zák. č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.
23. Podle ust. § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
24. Podle ust. § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
25. Podle ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., je nesprávným úředním postupem také porušení povinnosti učinit úkon anebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
26. Podle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
27. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo podle ust. § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

28. Podle ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za šest měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.
29. V obdobné věci rozhodl Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 30Cdo 2715/2019. Vyslovil, že dovolatel odvozuje vznik nemajetkové újmy od nezákonných rozhodnutí Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha I, Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 12. 7. 2013, č. j. KRPA-43249/TČ-2013-001193-DŠ, a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 30. 9. 2013, sp. zn. 0 ZN 1423/2013-99. Proti uvedeným rozhodnutím se dovolatel mohl bránit podáním ústavní stížnosti (shodně jako ostatní poškození v dané věci). Tohoto práva však dovolatel nevyužil, tudíž právo na odčinění tvrzené újmy dovolateli nepřísluší dle ust. § 8 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., již z tohoto důvodu.
30. Uvedl, že ust. § 8 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., souvisí s vymezením promlčecích lhůt dle ust. § 32 tohoto zákona. Dovolatel totiž tvrzenou nemajetkovou újmu musel pociťovat již v okamžiku, kdy mu nezákonná rozhodnutí byla doručena, tudíž v tomtéž okamžiku věděl o existenci újmy a také o osobě, která za tuto újmu odpovídá (stát). Byly tak naplněny podmínky pro obecně stanovený subjektivně určený počátek běhu promlčecí lhůty dle ust. § 32 odst. 3 ve spojení s odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Ust. § 32 odst. 1 věta druhá zák. č. 82/1998 Sb., však z důvodu, aby promlčecí lhůta neběžela před možností poškozeného uplatnit své právo u orgánu veřejné moci, odsouvá subjektivně určený počátek běhu promlčecí lhůty k okamžiku doručení zrušovacího rozhodnutí. Předpokladem posunutí počátku běhu lhůty je však okolnost, že se poškozený vůbec domáhá zrušení rozhodnutí. Nedomáhá-li se, není poškozenému zrušovací rozhodnutí ani doručováno, a tudíž se nemůže domáhat beneficia posunutí počátku běhu promlčecí lhůty dle daného ustanovení. V daném případě tak počátek běhu promlčecí lhůty zůstává určen ust. § 32 odst. 3 ve spojení s odst. 1 větou první zák. č. 82/1998 Sb., a tudíž se odvíjí od vědomosti poškozeného o újmě a o odpovědném subjektu.
31. Dodal, že i kdyby se dovolatel domáhal zrušení nezákonných rozhodnutí u Ústavního soudu, dle ust. § 60 odst. 3 zák. č. 182/1993 Sb., by se zrušovací nález doručoval pouze jeho zástupkyni, již v dané věci byl doručen 11. 1. 2016. Právě tímto okamžikem by byl určen počátek běhu promlčecí lhůty dle ust. § 32 odst. 1 věty druhé zák. č. 82/1998 Sb. Dovolatel, jenž se zrušení nezákonných rozhodnutí aktivně nedomáhal, nemůže být ani z hlediska běhu promlčecích lhůt ve výhodnějším postavení než poškození, kteří proti nezákonným rozhodnutím aktivně brojili. S ohledem na uvedené, dovolací soud zamítl dovolání žalobce ohledně práva na odčinění újmy způsobené nezákonným rozhodnutím z důvodu jeho promlčení.
32. V uvedeném rozhodnutí se dovolací soud dále zabýval povahou adhezního řízení ve vztahu k občanskoprávnímu řízení s tím, že uplatnění nároku na náhradu škody poškozeným v adhezním řízení nemůže nikdy vést k jeho definitivnímu odepření, neboť i v případě, že je poškozený s celým uplatněným nárokem nebo s jeho zbytkem odkázán na občanskoprávní či jiné řízení, není vyloučeno, aby se ho v něm následně s úspěchem domáhal. Uvedený závěr však neznamená, že význam adhezního řízení pro poškozeného lze bez dalšího považovat za snížený jen kvůli tomu, že poškozený využil beneficia legis a domáhá se svého majetkového nároku vůči pachateli trestného činu v rámci probíhajícího řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 30Cdo 987/2015 a ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 30Cdo 2399/2017). Dále se dovolací soud zabýval otázkou významu adhezního řízení pro poškozeného s tím, že lze vyjít z toho, že je zásadně standardní. Neprosadí se sice předpoklad typově zvýšeného významu předmětu řízení, ale ani se význam řízení o majetkovém nároku poškozeného bez dalšího

nesnižuje jen kvůli tomu, že daný nárok byl uplatněn v adhezním řízení. K tomu pak přistupují jednotlivé okolnosti konkrétního případu, které mohou takto standardní význam řízení pro poškozeného modifikovat. I výrazně snížený (nikoli však nepatrný) význam předmětu řízení by měl zásadně vést k zadostiučnění peněžitému, neboť konstatace porušení práva v případě porušení práva na soudní projednání a rozhodnutí věci v přiměřené lhůtě postačuje toliko v případech, kdy je význam předmětu řízení pro poškozeného právě toliko nepatrný. Uvedl dále, že Evropský soud pro lidská práva se otázkou aplikovatelnosti práv garantovaných čl. 6 odst. 1 Úmluvy na postavení poškozených v trestním řízení zabýval v rozsudku ve věci Perez proti Francii ze dne 12. 2. 2004, stížnost č. 47287/99. Zaujal oproti předcházející judikatuře nový přístup ohledně použitelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy na připojení se poškozeného k trestnímu řízení, kdy dovedl, že čl. 6 odst. 1 Úmluvy je použitelný i na řízení, v nichž se poškozený připojil k řízení již ve stadiu samotného předběžného šetření, přičemž není podstatné, zda též poškozený formálně v trestním řízení uplatnil právo na náhradu škody. Dále poukázal na skutečnost, že souvislosti trestního řízení s civilními, resp. základními právy poškozených se v posuzované věci zabýval Ústavní soud ve zrušujícím nálezu ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. II ÚS 3626/13, v bodě 24, kde mimo jiné uvedl, že trestný čin obchodování s lidmi, zejména je-li páčán za použití násilí, pohrůžky násilí nebo jiné těžké újmy nebo lsti anebo při zneužití omylu, tísně nebo závislosti poškozeného za účelem jeho užití k otroctví nebo nevolnictví, nebo k nuceným pracím nebo k jiným formám vykořisťování, představuje závažný zásah do základních práv na osobní svobodu a osobní bezpečnost, zákazu držení v otroctví nebo nevolnictví a podrobení nuceným pracím nebo službám a na zachování lidské důstojnosti, zaručených Listinou, Úmluvou a řadou dalších mezinárodních smluv. Obdobně to platí i pro trestné činy vydírání, útisku a nebezpečného vyhrožování. Uzavřel, že závěr odvolacího soudu ohledně sníženého významu předmětu posuzovaného řízení pro dovolatele, dovozený z okolností, že dovolatel svá práva mohl uplatnit v civilním řízení a z okolností, že trestní řízení bylo vedeno teprve ve fázi prověřování, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu a Evropského soudu pro lidská práva.

33. Na tomto místě je třeba zrekapitulovat, že žalobce se po žalované domáhal náhrady nemajetkové újmy. Požadoval zaplacení částky 250 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí s tím, že 150 000 Kč nárokoval za újmu způsobenou samotným nezákonným rozhodnutím a částku 100 000 Kč za odepření práv oběti trestného činu. Dále požadoval zaplacení částky 990 000 Kč z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce prověřování jeho oznámení a trestního řízení.
34. S odkazem na shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR odvolací soud dovedl, že závěry soudu prvního stupně o promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 250 000 Kč jsou správné, přičemž lze pro stručnost odkázat v tomto rozsahu na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně lze jen zdůraznit, že soud prvního stupně zcela ve shodě s konstantní judikaturou dospěl k závěru, že v případě nemajetkové újmy ve výši 100 000 Kč za odepření práv oběti trestného činu se jedná o nárok nikoliv z titulu nesprávného úředního postupu, ale o nárok z titulu nezákonného rozhodnutí, v němž se namítaný nesprávný úřední postup spočívající v neposkytnutí práv oběti trestného činu promítl. Lze tak pouze shrnout, že v konkrétním případě žalobce ústavní stížnost podal, tj. domáhal se zrušení nezákonných rozhodnutí u Ústavního soudu. Za této situace se zrušovací nález dle ust. § 60 odst. 3 zák. č. 182/1993 Sb., doručoval pouze jeho zástupci. Okamžikem pro určení počátku běhu promlčecí lhůty dle ust. § 32 odst. 1 věta druhá zák. č. 82/1998 Sb., tak byl den doručení rozhodnutí 11. 1. 2016, který nebyl žalobcem zpochybnován. Za těchto okolností nárok na odčinění lhůty způsobené nezákonným rozhodnutím je promlčen s tím, že odvolací soud se ztotožnil i s názorem soudu prvního stupně, když neshledal námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy. Na straně žalované nelze shledat žádné okolnosti, z nichž by bylo zjevné, že došlo

k zneužití práva vznést námitku promlčení na úkor žalobce, že by žalovaná jakkoli marně uplynutí promlčecí doby zavinila, současně ani žalobce neuváděl žádné mimořádné důvody, pro které své právo včas neuplatnil.

35. Za daných okolností odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. co do zamítnutí žaloby o zaplacení částky 250 000 Kč jako věcně správný ve smyslu ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
36. Odvolací soud se dále zabýval dalším nárokem žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 990 000 Kč z titulu nepřiměřené délky vedeného řízení.
37. Předně je třeba uvést, že soud prvního stupně zcela správně uzavřel, že k nesprávnému úřednímu postupu došlo, neboť délka řízení je nepřiměřená. Pokud se zabýval úvahou, v jaké formě by se mělo žalobci odškodnění dostat, shrnul, že za situace, kdy trestní řízení je vedeno teprve ve fázi prověřování, žalobce své majetkové nároky neuplatnil v civilním řízení, je význam řízení pro žalobce snížený, kdy tomu přiměřeným zadostiucněním je konstatování porušení práva. Tento závěr s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 10. 2019 sp. zn. 30Cdo 2715/2019, i na další judikaturu neobstojí (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2018 sp. zn. 30Cdo 2366/2017, a ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 30Cdo 2904/2017). Závěru soudu prvního stupně o existenci odpovědnosti žalované za nesprávný úřední postup a současně sníženém významu řízení pro žalobce by totiž odpovídalo peněžité zadostiucnění.
38. Žalobce tvrdil, že byl zranitelnou obětí trestného činu, závažný zásah do svých práv spatřoval především v jednání podezřelých osob, zdůraznil, že nedošlo k zahájení trestního stíhání jím označených osob. Nelze neuvést, že se žalobce domáhá odškodnění za dlouhotrvající řízení, nejde o odškodnění za prověřovanou „trestnou činnost“. Žalobce jen málo tvrdil, při požadavku tak vysokého finančního odškodnění, jak se délka trestního řízení promítla do jeho osobnostní sféry. V tomto směru neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, např. v jaké zemi žije, kdy z České republiky odcestoval, čím se živí, jakou újmu v souvislosti s dlouhotrvajícím řízením trpí. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že újma žalobce nemůže spočívat v tom, že jím označené osoby nebyly odsouzeny, neboť stále platí, že žalobce nemá právo na odplatu spočívající v trestním stíhání, případně odsouzení jiné osoby.
39. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2019 sp. zn. 30Cdo 2715/2019 vyslovil, že význam adhezního řízení pro poškozeného je zásadně standardní, teprve konkrétní okolnosti mohou význam řízení pro poškozeného modifikovat, takové okolnosti by však žalobce musel nejprve tvrdit a také prokázat.
40. S ohledem na skutečnost, že soud prvního stupně postavil své rozhodnutí o posledně zmíněném nároku na odlišných právních závěrech, je logické, že jakékoliv další hodnocení jeho oprávněnosti zcela absentuje. Za daných okolností odvolacímu soudu proto nezbylo, než napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. co do zamítnutí žaloby o zaplacení částky 990 000 Kč, ve výroku o konstatování práva a ve výroku III. o nákladech řízení zrušit z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (ust. § 219a odst. 1 písm. b/ o. s. ř.) a věc podle ust. § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, když rozhodnými otázkami se soud prvního stupně doposud nijak nezabýval (ust. § 213 odst. 4 část věty za středníkem).
41. V dalším řízení tak soud prvního stupně, vázán shora vyloženým právním názorem odvolacího soudu (ust. § 226 odst. 1 o. s. ř.), náležitě zjistí průběh posuzovaného řízení z příslušného spisu

(spisů), případně učiní některá zjištění na základě shodných tvrzení obou účastníků. Vymezí délku posuzovaného řízení, a to i vymezením rozhodné doby ve vztahu k žalobci. Nárok žalobce posoudí ve světle zjištění a úvah ohledně jednotlivých kritérií stanovených v ust. § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., s přihlédnutím k Stanovisku Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 a k judikatuře Nejvyššího soudu ČR zabývající se touto problematikou. V případě peněžité satisfakce zpřístupní účastníkům i svou úvahu o použití roční sazby zadostiučinění. Důkazy v řízení provedené zhodnotí postupem podle ust. § 132 o. s. ř. s přihlédnutím k vyjádření účastníků k těmto důkazům, k němuž jim dá prostor, jakož i s přihlédnutím k námitkám žalobce obsažených v odvolání. Na podkladě provedeného dokazování zjištěný skutkový základ věci soud prvního stupně podrobí přesvědčivé právní kvalifikaci, která poté vyústí v nové rozhodnutí. Zejména pak bude dbát toho, aby písemné vyhotovení rozhodnutí bylo přesvědčivé, logické v jeho závěrech a splňovalo tak svůj účel a význam. V konečném rozhodnutí soud prvního stupně také znovu rozhodne o nákladech řízení včetně nákladů řízení odvolacího (ust. § 224 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti výroku II. tohoto rozsudku **je** přípustné dovolání, jestliže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Proti výroku I. a III. tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 17. června 2020

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu